

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 65. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_5-txt-shoot-idm113/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

**Om Bruneborg - Slaget og et Ruum
i den Anledning.**

Pigesaa beromt, men ingenlunde saa livagtig eller omstændelig beskrevet, som Braavalla. Slaget er hos os, er Bruneborg-Slaget i den engelske og Rotte Histories. Ligesom hos os visstes der om Walpladsen, og Øvisten er her ikke nart saa let afsjort, da man intet Stad af det Døvn ved af at sige, men det er Smalling; ikke langt fra Humber's Bloden maa den høre ligget, og Houndsagen er den enstemmige Forstikring, at Magt til Slag stod ikke paa Den i Anglernes Dage, og naar man ret betraaede sig, er det en reen Rigning, thi paa det Slag synes det at have beroet, om den Angel-Sachs-ske Throne fulde styrke var Midten af det tiende, eller som Eben visste, i Begyndelsen af det ellevte Aarhundrede, eller rettere, om Riget igjen fulde udstrykkes mellem nordiske Vitninger, eller indtagtes af danske Konger. Sammenhængen med dette Slag, som jeg ikke vor forudsætte er alle mine læsere bekendt, var nemligօretlig denne. Kong Adelstan Edvarsen der med Helt stræbde at understøtte Egberts og Alfreds valkende Throne, havdeiar 927 fordrivet de danske Prinser: Arlaf og Godfred fra

(5)

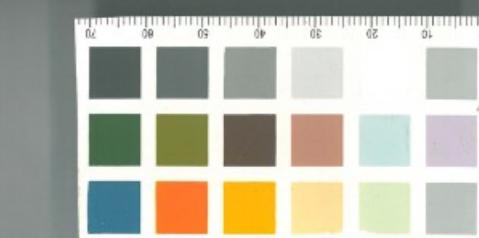
Nordhumberland, hvorpaa hit sybde til Jeland, hvor de Danse dengang hørste, denne til Skoteland. I Skotland regerede da Constantinus den Trede, Edsen, som havde vundet Møgt og Ansæelse ved sin store Seier over nordiske Gribyttere ved Dunhors, og dengang saaet Hjelp fra Nordhumberland, hørte han og modtog Godfred paa det Venligste. Adelstan fordede ham uleveret, men det var i de Dage, da man ei forstod sin Politie som nu, og da end ikke den største Far eller Fordeel kunde undskyde det Midlingsveek at træne Gjæste-Mullen, og det Gjæste Constantinus troede at synde sin megtige Naboe, eller rettere sig selv, var at lade sin Gjæst fare med Fred. Hermed var imidlertid Adelstan ingenlunde forn鸷et, og henvægede Skotland bænde til Lands og Bands, ja, skal man trod de engelske Skribenter, maatte Constantinus forærgé ham Huldkab, men Taten om de forstede Kongers Hjældings-Ged, er, som man vred, blevet til et Mundheld hos de godt Fal, saa at, om det og stundom har noget at betyde, ved man ikke naar. Nok er det, at Constantinus er langt fra at have viist nogen historisk Underdanighed, det Enstie der i Viligerernes Historie har Verd og Vigtsighed, men derimod pastog han sig den Ucæilighed at drage til Engeland for at bevisse sin Skionsomhed paa det

kongelige Besøg, og, for ikke i Kongeligt Folgestab at give sin Nabo noget øster, besluttede han at reise i Forening med den nordhumbriske Anslav, hans Nabover Kongen i Dublin, og saamange nordiske Grisbyttere som man kunde faae opspurgt. En Haade paa over 600 Skibe skal være løbet ind i Humberen, fulde af sultne Gjæster, men Adelstan og hans Broder Edmund var belævede paa deres Komme og toge imod dem med saa varmt et Væb, at de snart satte deres Førnøjelse og vilde ikke, uden forsvadide de nedies hertil, oppebis Maatidet, som da blev et Rov for Kræger og Ravne.

Dette Stag er besunget i et angel-saxisk Niim, som man er enig om, måa omstrent være samtidigt, og stort yngre kan det af mange Grunde ikke heller være. Uden imidlertid, hvad der ei hører hid, at udviste disse, vil jeg kun giøre opmærksom på den unødigelige Sandhed, at øgte Niim er Aabdens Tungtaal, og at Angel-Saxernes Land i Adels Hans og Edmunds Dage havde sin sidste gode Dag, og var Ettersmitten nu. En anden Omstændighed som nærmere hører hid, og ligefedes viser Niims Egide, er den, at Hertil af Huntingdon, født i Bevægelsen af det tolteke Aarhundrede, ikke alene ønskter det som gammeldags og harbedt uforståa-

(5*)

ligt²⁾, men beviser ved den Oversættelse han har forsøgt, at vickelig både Ærb og Willeber var ham temmelig fremmede. Niim, saavæ med Henriks som Gisfons Oversættelse, er indbragt fra den Angelsaxiske Kronike i vers Scriptores paa nedindansorte Tied, men Langobek anmerker rettig at navel Oversættelser som Text nok kunde trænge til Rettesle, og han mås ikke have haft Hickelii Thosaurus ved Haanden, idet han ikke anmærker Afholgerne i den cottenhamse Haandskrift, som paa nogle Steber ere vigtige. Dette Niim skal da ikke rose sig, stort af det Hertil fremhæver mange Sods stende, at være kommet tidlig paa en Maade til Verden, idet det i Grunden ikke kom til Kyset men fun i Trykken. Sorgeligt er det tilviss at see et Folk, og det et Frændefolk, oprindeligt begavet med en heilig Hand og et andeligt, levende Modersmaal, i Tidens Løb at glemme og forlise begge Dels, bortsatte dem paa Skrammervis for Klumper Gulb og galt Latin, men at Anglernes Børn have gjort dem synlige og daatlige Gierning, det er en sorgelig

²⁾ Om dette store Stag, siger han, tale de anglique Strocenter ligesom paa et Stag's Vers (quasi carniolais modo), i fremmede Ærb og Willeber (extraneis tam verbis quam figuris uel), Script. Rer. Dan. T. II. p. 413.

Sandhed, som slabfæste sig fra hvilken Side man saa end betrakter dem, dog aldrig mere paasaldende, end noer man betrakter deres Gædres Esterlædenstab i Beg og Sang. Hjst ligge de i Dynger, Haand-Priserne fra gamle Dage, med bundne Tunger som kunde tale store og underlige Ting om det Dyb og Hoie, mærkelige Ting om Folkernes Herkomst og Hærd, med Tunger som beviser at Angler varer slik-kede og skobde til et andet Herredom paa Havet, end det usle, forfængelige de har klist i dyre Domme, for Landens Vinger, og, vil de ikke syndelig opgive det, selv fortæller dem sine tæmelige Liv og Lykke. Hjst ligge de mange mærkelige Skrifte paa Anglers Tungemaal, ligge kun, som det synes, for at oppesbie Luerne der skal løse dem af Kængslet og forene dem med deres Sodskende, jo; i Kængsel, i syndige Lænke ligge de med Gædrenes Vand, ikke een af Anglernes Born forstaaer deres Tungemaal, ille een, saavidt man reed, forstod det glemmede syv Aarhundrede, og saa ubarmhertige varer Gangs-Vogterne, at om en Frænde fra det Jægne dreves bid af den fælles Gædrene: Vand, midt underlige Længsler, med Lyst og Kunne til at løse de Gamles Tungesbånd og lukke dem ud til at hænge deres Krud, og forkynde deres Vidstab, het undtes hom vel nepp. Det klinger maaferke underligt ved denne

Frejlighed at bryde ud i Slige Zoner, det passer vel syn maadeligt til Eid og Stid, men lange har det græmmet mig saa inderslig, at stiere paa de tukkede Glads, of blot forbi jeg ved de skjule mere end nogen af os verb, men især forbi det ret er onkeligt at se paa slig en Vanvid som den der gaar i Svæng hos, det føle det praler af at holde Gædres Vand i Hæ, mens de tage den af Dage, der røbe paa bef gamle Eng-land, soer de har lojt i Graven, og dække daglig dybere med fremlædt Muld, at here dem der ei forstået et Dib af deres Gædres Vand, tæt høit om Gædres Tungemaal, som deres Stolthed, som om det var Anglers Tungemaal, hvad han Ba-stard, hin Ridning af en Frilleson, der havde selv fornøjret sine Gædres Vand, udsprætet deres Tunge, hvad han med Svæbe og med Scorpion indhog i Mund paa Anguls fejige Born, ejer som om det var Gædres Sprug, man havde Hæ af, hvad hine varzgæde Ordstrømmere, som ei engang forstodde Shakspears Tungemaal, end sige hans Vand, sem foraglede Gædrene, og være da sagtens i Skind sem i Sind Galter eller fraklæde Basstærder, hvad de holdte Vogter og engelske Birn mod i en næblos, vanartig og jämmerlig Eid! Maag man ikke synes ved at høre Sligt, ja, ved at høre hem paa Den

71

henkasse for en Bog, der, havde den ei trehundrede
Aar paa Bagen, var ikke vordt at løste, henkasse
for Stigt, hvad knap Udgaven af syve Haandskrifter,
tre gange saa gamle og med dyrebart Indhold, vilde
koste! Et det ikke en Tømmer at see det Libet af
Stort og Meget der er, ikke udgivet, men udkastet
i Verden, at see man ej har gjemt ejer ej funnet
finde uden Stumper og Stykker af Gædmons bibelske
Et Kvad, i hvilke en Mand lever og singer, som
man i hine Dage forgivdes lebet om, undtagen der,
hvor det synes som der var kun Tunge, ikke Drenz
at see, der maatte en Hollænder til saavidt at for-
harme sig over de heilige Brudstykker, at de dog kom
for Lystet, blomst som nogen Krobslinger, uden
mindste Tegn paa deres høje Herkomst, uden mind-
ste Hjelpmiddel til at opdage den. Det var høst
landst, men skulde dog ikke et engelst hjerte, lade
sig rose af Fodre. Landens uwærdige Knæ og Linie
dret dem, eller var det maaster nok at Hidder med
en fornem Mine fortalte at det Kvad var ei af Gæd-
mons, som om han vidste det, som om han forstod
det, som om det i al Kald var ingen Ting, naaz det
ikke var Gædmons Ros, men kun af hans Land og
paa hans egte Tungemaal. Hvad vil jeg tale om
det heilige Kvad, der, trods Anglernes Drenz, ved
Guds besynderlige Forsyn, reddedes bogstavelig som

72

en Brand af Jorden, for i Danmark at udgives
til de gamle Anglers store Wer og deres Børns store
Skam, Kvadet om Skoldungerne og Golthen
Bjovulf, som vil Gud, nu snart skal opføre en ny
forbedret Udgave. Nej, intet mere Enkelst undtag-
gen der som nu ligge for mig, vil jeg omtale ²⁾,
men, var min Rosst mæglig til at donne over Has-
vet og trænge ind i Anglernes Drenz, da vidste jeg
vaade, bede, befjurge dem, dog for Menneske. Stage-
kens og bres egen Skyld alvorlig at se sig tilbage,
løse Fadrenes Tungr, lære at forstås dem, og
strebe al tillegne sig Vandens fra de gamle Dage, for
ikke selv aandelig at nedsllyste i den Grav, de grave
til Fodrene og paa hvis Bred de valte.

Hvad nu Rumet om Bruneborg. Slaget an-
gaar, da maatte det, for at rettes, heel omtrykkes,
da det, uagter Rum - Bogslæernes Protest, er
mangensteds galt afseet, og vrindet af aabenbare

²⁾ Jeg kan dog ved denne Beilighed ikke lade uommarket
at Pinkerton. (i hans Enquiry into the History of
Scandinavia Vol. 2 p. 45), nævner et Angel-Sachsif
Digt om de Daniske Krige, som skal findes i den
Cottonianiske Samling nærlæst Vitellius A. X. men
herken findes dette Digt hos Vitellius, ikke heller har
jeg, ved øftere at glemme gaaet den her Fortegnelse,
funnet nogen mindste Spor, uagter Pinkerton pleier at
sige noget om.

Skrivestil, men hvad jeg her vil giøre, er kun at
anmærke og rette de groveste Fejl i de fortalte Dvergs-
sætteser, ved at give følgende, som vel paa enkelte
Steder er lidt usikker, men dog vel i det Helle skal
faae sig.

Jarlernes Herre, Kæmpernes King-Giver¹⁾
Kong Adelstan, tilligemed Edmund hans Broder,
stred sig til langvarig Kre²⁾ med eggede Sværd i
Slaget ved Brunanborg. Edvardis elstelige Sønner³⁾ kæroede Breytstaðin, sonderhuggede herlige
Skjolde⁴⁾, saa var det dem i Slægten medfødt,
ofte at værge Land, Skat og Hjemlavn i Kamp
med hær en Fiende.

- ¹⁾ Beorna beah-gysa har dog Henrik forstået, men Gibson vilde giøre det bedre, og sætte filiorum som om det stod hearna.
- ²⁾ Ealder-longne tyr, ligefrem: Isolang Kre, og
longa stirpis serie son Henrik ogsaa har, er Snæ-
ken i Detret.
- ³⁾ Hamora ladan er twiworth, thi Hunsfolkes Leonin-
ger er en underlig Titel til Hverkerne, og maatte vel
bevirke at de vare de sidste Wulfruz i deres Stammme,
som Skjolben neppe vilde sige, jeg har gjættet paa
lufan. Aferan er ligefrem Sonner, og Hemiks
defuncti er Snaf.
- ⁴⁾ Headolinde bører vel af Nobiles, men var del
iske, sind er egentlig Endetra, men bruges saavel i
Angel-Sachsisken som i Islandskien for Skjeld.

Livloft segnede⁵⁾ Skotte-Helt, Somands-
Skareq, det dundrende i Horden, seis salbt de tapre
Kæmper⁶⁾, sca om Morgenblunden, Solen, den op-
peelige Sjærne, Guds den evige Herres klare Lys
opgleed⁷⁾ over Horden, indtil den ødelé Slædning
satte sig til Søde. Døe lage mangen Kæmpe, ka-
stet af Spdb, nordiske Mænd, skyttsle og saa⁸⁾,
udstrakte paa Skjold⁹⁾ matte og bedseus. West-
Saxerne fulgte den hale lange Dag rast i Hølene
paa de fiendtlige Myltee¹⁰⁾, huggede Blygningen

⁵⁾ Crungon er saa ilgefrem, at det er ubegiveligt, hvor
Gibson har faaet sit devote extoris fra.

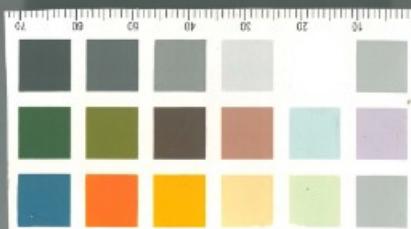
⁶⁾ Førger man nødvendig være hæge, som man og seer af
Hemiks fatalis, og saages hvide er ligefrem hvæse,
djæve Kæmper. Af Henrics armati sudavere ses
man har som God Gott, best seoga frate, uden
derfor at have mere hjemmet for sin Snæ.

⁷⁾ Glad er ligefrem imp. af Glidan.

⁸⁾ Scyttise æ Victiss, uttrykset for Constantins Rose,
thi Scitse farvde man red, betegnede dengang tun i røde,
og man vil taffe skyttsle for at det vid Blænding
kom til at betegne hvad vi nu kalde skotst. See
Vikarions Enquiry Vol 2 p. 45.

⁹⁾ Ofer seyld. Henrik og Gibson oversatte vel over et
ved under et, men det er dog vel at vende op og ned.

¹⁰⁾ Korod-cystam, ex. sikkert ligesom corod - men heft
julf, Ryttere,

brædelig bag fra med Kvænibøre af Sværd¹⁾). Mercierne nægrede ingen af de Kæmper²⁾ der med Anlaa havde i Snelle; Først over Høvet seie segt Land og Strid, trofaste Handslag³⁾.

Der var paa Valpladsen, tæmmede med Sværd
he, som unga Konge⁴⁾, syv Aarars Farer, utals-
lige Stridsmand af Sværd og Skotter. Der blev
Nordmænds Konge jaget paa Flugt, trængt og dres-
vet med ringe Folge ned til Stikke, Kongen gjorde
Snekke-Wognen flat⁵⁾ og fritte sit Liv paa den

¹⁾ Scarpas er ligefrem en Skjærfæl for Scarpum som
derfor og læses i de bedste Codicest. Cant. og Gott.
Mylen sjan er Møllestein og mecyrm Sværke, saa
meum mylen-Scarpum maa være; med Sværd
der kunde bide Steen, Kvænibøre, saa netop
at Sværd hed Kong Adelstan Scárbe sin Hoste-
son Halen fra Morge.

²⁾ Hele tha er aabnbar est Orb, gen, plur af det
beklædt hæleth Kamp, Helt,
³⁾ Ego geblond inqā kirige høvet, hvilket og Hini-
riss maris campos figer, men hvad æra, eller som
Cod. Cant. og Gott. har, eir, egentlig vil sige
her, ved jeg ikke. Ytha geblond er det hævnlige.
⁴⁾ Cyningas geunge (Könige junge, Könninger unge)
er han himpet, at Henriss reges; juvenis og Bib-
sons reges; juvenum ærenlig mac forbant.
⁵⁾ Croad encarpon flat er ingen Ting, og Henrils in-
pendige Gut (intrinsecus genitibus) er ligesaa klogt

grænque Glob¹⁾). Øgsaa kan ved Flugt kom den
koge Konstantin²⁾ den graahærdede Krigshøvding
nord til sit Hjem³⁾). Eli sulde han rose sig af
Baaben. Modet⁴⁾, han var som en Levning af sine

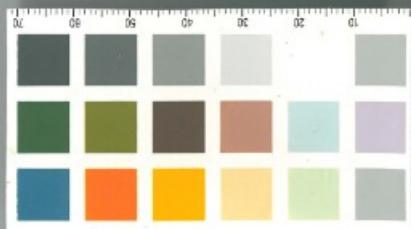
som Gibbons yndelige Graab (plorsbat massatus),
men Cod. Gott. givt Tagen flat, thi der swies creat
near Dragstifb, ligesom ermet - vargen Dragvogn,
dog var desuden Me ningen utvivisom.

¹⁾ On fealone flog ic som God i Hose, men cum
paucis in fluctum vlife. Henrik og Gibson varer
stelt i Flugten med, om de fulde foektorer ic. Warles-
ligt ellers at Henrik, vercelig dog for Vester, overfla-
ter Geflemed resard Nordmannen hrebo; der fil
Normand Bod for Viob (deperiis Normannorum
tumor).

²⁾ Se froda, Tillags. Ordet til Konstantin, er saa tyke-
ligt og kommer saa rit for, at det er ubegriveligt,
hvur Henrik deras kunde give en Grode, som Vand-
gebek haade godt ved ingen anden Steds at funne
findt.

³⁾ On his eydde nord salder vel lidt haardt, men kan
ikke være andet, og ingenlunde kan nord være et lidt
jæstendum.

⁴⁾ Næcan gomanan er ingen Ting og asternimbist inter
fus cognatos, som Henrik da ic heller har næret,
thi hans cum suis notis skal have til on his eyd-
de, og det andet farer han martis congressus, som
er rigtigt efter Cod. Cant som her mere. Cod.
Gott har mænga (Kæmpers), som og saare nu i
samme Menning.

grænse Glob¹⁾). Øgsaa kun ved Flugt kom den Hege Konstantin²⁾ den grænseordede Krigshvding nord til sit Hjem³⁾. Ei skulde han rose sig af Vaaben. Modet⁴⁾, han var som en Levning af sine

som Gibsons yndige Graad (plorbat missus), men God. Gott, gior Gagen klar, thi der løbes creaer enear Dragtskib, ligesom cræb - vægen Dragtvogn, dog var dræden Meningen intuisivom.

- ¹⁾ Om seafono faldt er som Job i Hose, men cum paucis in fluctum vilde Henrik og Gibson være fæmt i Flugten mod, om de fulde foelte det, Marke, ligt ellers at Henrik, venselig dog set bort, overfater Geflemed vendt Nordmanns kregø: der på Nordmand Bod for Mod (deperit Normannorum tumor).
- ²⁾ Se froda, Villogs. Ordet til Konstantin, et saa tydeligt og kommer saa til for, at det er ubegribeligt, hvor Henrik beraf kunne givet en Grode, som Vandebek havde godt ved ingen anden Steds at kunne finde.
- ³⁾ Om his eydde nord falder eft lidt haarde, men kan ikke være andet, og ingenlunde kan nord væze et Udvjetium.
- ⁴⁾ Mæcen gemanan er ingen Ding og altermindst inter flus cognatos, som Henrik da vi heller har mæret, thi hans cum suis votis skal have til on his eydes, og det andet fader han maritis congreslus, som er rigtigt efter God. Gott, som her nævnes. God. Gott har mænega (Ræmpers), som og gaar nu i samme Mening.

Grænder og Vennere som faldt paa Valpladsen, nedsloges i Kampen, og paa den Valplads efterlod han en Son, som ung under Vaaben¹⁾ blev med Saat bedækket. Ei skulde den bleghaarede Kamppe, den snilde Gubbe, eg Anlæv ei heller, broute af Sværds Slaget²⁾, ei skulde de med deres Hår. Leyning prale af³⁾ at de vant Prisen i Hestevælk paa den Kampplads, i det Sværdsling⁴⁾ og Spydkast, det Vaabentilfe og den Omgivengels⁵⁾ de paa Valpladsen pleiede med Edwards Sonner.

¹⁾ George wt gude skal tales som i God Gott geongna, ung i Kriga. Henrik har gjort Gude til en Man.

²⁾ Bilge slethes o: bil - gellsilites Staatslag, som God. Gott har. Henrik har ganske morsomt oversat blanden (blonden) feax (bleghaaret) ved: verbis blandius.

³⁾ Hlehan er almindelig lee, men Sammenhængen kaasler bet ille godt.

⁴⁾ Cumbel gehnades eller som God. Gott, vist ryttere har cumbel gelnastes er dantleOrd, men Meningen er intuisivom efter Sammenhængen kaate her og i Godmons Paraphras S. 47 og 66, hvor samme Ord findes.

⁵⁾ Cumena gemotes, væpen gevrixles o: Folke Mæber, Vaaben. Bezel, saa ligestrem, at det vist ille var noget for Henrik og Gibson at græde over, (planxerunt vicissim); men de har bålet sig ind der skulde staae

Saa syrede den blodige Kæring af Nordmænd
paa segmede Snikker over dyben See og stormende
Hav, med Skamme¹⁾ ad Dublin og Island til²⁾.
Begge Brødrene derimod, Kongen og Edtingen,
sogde Hjemmet, Vest-Saxernes Land, som Ma-
stere i Slaget³⁾. Bag sig lod de den gule Padde
have Liiglost⁴⁾, den sorte krumnebbede Knæt og
den høje Padde, den glindsende Ørn, den grædige
Gjente og Slovens graabenede Urv, holdt Maatid;
Aldrig, eftet hvad Bojer og gamle Kroniker melder,
faldt nogensinde, for eggede Sværd, fæte Slagne
paa dette Øland, ligé siden hid fra Østen over vls-
dens Høv Angler og Særet opkom at hjemsege Brø-

vepon, hvor Henrik derimod sit Græde-Kværne
(matres et nurus) fra, sat jeg lade være usæt, ligé
som hans hele Øversættelse her er et non plus ultra;
Gibsons nævnt har nægt.

- 1) Eviacmode bestående, dinne stormende.
- 2) Ær and-hcōra land, leser jeg med Cod. Cant. est
ira land som bestydes af Cod. Cott est yra.
- 3) Hrcamic fæl læsē som i Cod. Cant. og Cott's kre-
mige, compotes.
- 4) Hraðin maa som i Cod. Cant. og Cott læsē hrau
eller hrau liig, og faln vipadan efter somme Islau-
vig padan; at Gibson foretrækker Verdt hryttian
bruge, dele, med Substantivet hryttas Wæltter, et
mildest talt, lojetligt.

Saa syrede den blodige Kæring af Nordmænd
paa segmede Snikker over dyben See og stormende
Hav, med Skamme¹⁾ ad Dublin og Island til²⁾.
Begge Brødrene derimod, Kongen og Edtingen,
sogde Hjemmet, Vest-Saxernes Land, som Ma-
stere i Slaget³⁾. Bag sig lod de den gule Padde
have Liiglost⁴⁾, den sorte krumnebbede Knæt og
den høje Padde, den glindsende Ørn, den grædige
Gjente og Slovens graabenede Urv, holdt Maatid;
Aldrig, eftet hvad Bojer og gamle Kroniker melder,
faldt nogensinde, for eggede Sværd, fæte Slagne
paa dette Øland, ligé siden hid fra Østen over vls-
dens Høv Angler og Særet opkom at hjemsege Brø-

vepon, hvor Henrik derimod sit Græde-Kværne
(matres et nurus) fra, sat jeg lade være usæt, ligé
som hans hele Øversættelse her er et non plus ultra;
Gibsons nævnt har nægt.

- 1) Eviacmode bestående, dinne stormende.
- 2) Ær and-hcōra land, leser jeg med Cod. Cant. est
ira land som bestydes af Cod. Cott est yra.
- 3) Hrcamic fæl læsē som i Cod. Cant. og Cott's kre-
mige, compotes.
- 4) Hraðin maa som i Cod. Cant. og Cott læsē hrau
eller hrau liig, og faln vipadan efter somme Islau-
vig padan; at Gibson foretrækker Verdt hryttian
bruge, dele, med Substantivet hryttas Wæltter, et
mildest talt, lojetligt.

ter, da de stoltte Kæmper³⁾ overvandt Væler, de
æreljens Farer indegå Landet.

Sædtes maa da Niimis Ød ubrydes, men
bermed er i mine Tanker Niimet ingenlunde oversat
eller fordanstet, det ligge som et Flig til Ravn og
Ulv, og Ånden er borte, den vil jeg nu sose
at gride og lade tale saa godt den kan med mine
danske Tunge, uden at udføje Undet end den gamle
Skjald, og det er, som man viser, hvad jeg kalder
at oversætte Digt, men da godt Folk set
ikke kan finde sig i mine Talemedaber, maae de for
kunne folde folgende Vers hvad de vil, og for ikke at
give Sorgelse vil jeg kalde dem som man seer.

Kæmpevisse om Bruneborg-Slaget.

Det var Kongen i Engeland

Paa Guldet saa gav han ei spade,

Det var Herren, Kong Abelstan,

Han fulgte de Sørver i Skote,

Udøvelig Ure ved Bruneborg

De Edlinger havde sig vundet.

³⁾ Vlance vigsmides, piaceo i Scriptores et blot en
Trykfejl.

